

▶ LA BSO DE VNG: ENTREVISTA A PAU RIBA

"Entre el meu pinzell i la meva tela ja no s'hi posa ningú"

// BLAI MARSÉ

Pau Riba (1948) és un dels cantautors més influents de la història de la música catalana i en català. A punt de complir la seixantena, aquest mes de setembre presenta un nou disc titulat *Virus Laics*, el qual defineix com el primer d'una nova etapa de la seva vida artística, just després d'acabar un primer període que ha finalitzat amb la reedició del *Dioptria* (1969) i el mateix homenatge al que possiblement és el millor disc escrit en català de la història. Riba reflexiona sobre el *Dioptria*, parla del seu moment artístic actual i també del futur que l'espera:

–Tot i que és una pregunta típica que et deuen fer a cada lloc que vas, venir a Vilanova és passar per una ciutat més de la geografia catalana o és especial?

–Hi tinc amistats i he vingut diverses vegades aquí a actuar. No és que sigui una cosa molt especial, però és un lloc que m'agrada.

–Potser perquè és acollidora, amb el mar...

–Bé, de mar n'hi ha a molts llocs (riu)

–Jo volia parlar sobretot del *Dioptria*...

–*Dioptria* és el passat, obre i tanca la meva primera etapa artística i ara estic a la segona.

–El *Dioptria* és un disc molt avançat pel moment en què es va fer. Quina rebuda va tenir en aquell moment?

–Va ser un èxit immediat que fins i tot em va agafar per sorpresa. Jo crec que va ser a causa de la Providència, és un dels factors que més ha influït en el meu treball artístic. Ha arribat un moment en què jo hi confio plenament i fins i tot faig que ella triï les meves opcions.

–La Providència?

–El *Dioptria* és una escenificació del canvi de cultura. El primer és canya contra la civilització de Piscis (peixos), que és la cristiana i el sistema capitalista; i el segon disc és una mirada cap a la segona civilitza-

Pau Riba

YOL

ció, que és la d'Aquari, on ja s'hi apunten a grans trets moltes diferències entre cada civilització.

–Sempre m'ha cridat l'atenció que el primer disc del *Dioptria* parli de les misèries de la dona i el segon parli més de l'home, però el de la dona és molt més punyent...

–És un al·legat sobre la família com a cèl·lula carca i fatxa de la societat. En un moment donat em va semblar més culpable la dona que no pas l'home, l'home és el masclista, el dominador, el fatxa i el que pega, però la dona és la que s'ho deixa fer i ho consenteix, és la que realment manté la cèl·lula en peu.

–És el que diu a la cançó de Vostè...

–Sí, una mica a totes elles. Jo no sóc masclista però tampoc sóc el contrari, el masclisme no existiria sense aquest consentiment de la dona, i tampoc és que la dona no ho pugui impedir, perquè l'home té més força. No és veritat, la dona està dins del mateix paquet, en la mateixa concepció de la societat, si ella no volgués, els masclistes

no existirien.

–Algú hauria d'aplicar-la aquesta teoria?

–La dona és la dèbil i l'oprimida, però també és la que consent que hi hagi *cretinassos* que s'estan carregant la societat, el medi ambient, la terra, tot. Els homes són com nens consentits i la dona és la consentidora. Jo vaig atacar contra la cultura dels peixos d'una manera conscient.

–Al segon disc hi ha la Simfonia Núm 3 que sempre l'he trobat molt poètica i plena de simbolismes. El jardinet dels liris es refereix a la casa del director de cinema Joaquim Jordà, no?

–Sí. El *Dioptria 2* no és contra ni a favor dels homes. Dóna la casualitat que són protagonistes masculins, però és contra els diners i el sistema capitalista i a favor del joc, de la natura. Tot el que considero que són les característiques de la nova civilització.

–Creus que la reedició del *Dioptria* de fa dos anys ha servit perquè noves generacions coneguin la teva obra?

–S'ha anat reeditant sempre, però el que

sí que ha servit és l'homenatge que li van fer. La reedició i l'homenatge tanquen la meva primera etapa artística i amb el nou disc que trec ara en començo una de nova.

–Així estem en un punt d'inflexió ara?

–Fins ara la indústria ha considerat els artistes com a propietat seva i els hi ha exigut pensar d'una determinada manera. A més, ha posat moltes condicions. Ara, la tecnologia actual ha aconseguit que el que abans valia molts milions de pessetes, ara es pugui fer amb mil euros o un PC i un micròfon a l'habitació de casa teva. Estic content en aquest sentit i obro unes possibilitats que abans no existien; els músics podem fer com els pintors: entre el meu pinzell i la meva tela ja no s'hi posa ningú, pots equivocar-te o encertar-la, però ningú et diu com ho has de fer pel sol fet que la teva obra sigui propietat d'algú. Ara estic apunt de treure el nou disc que es titula *Virus Laic*, que ja està a la xarxa i a primers de setembre es distribuirà a botigues.

–Com et sents quan per fer entendre qui ets als més joves s'ha de dir que ets el pare dels de Pastora? Com has viscut aquest fenomen mediàtic?

–Em sento bé, la vida continua i veig que estem creant una indústria familiar, estem creant tradició.

–El teu fill petit ja apunta maneres?

–És bateria i té un do especial, innat. Només per la manera com es posa per agafar els instruments ja sembla que ho hagi fet tota la vida.

–M'esperança bastant que tu ara comencis una segona etapa quan la majoria de músics de la teva generació comencen a retirar-se.

–Jo no crec que pari mai d'expressar-me artísticament, però fa anys que m'ho prenc amb molta calma i tranquil·litat. No és l'única activitat que tinc, també escric i faig altres coses.

Rock i papallones blaves

Una Plaça de les Neus força plena va ser l'escenari del concert de Pau Riba. Sens dubte, era el plat fort de la nit, que venia precedit per les actuacions de L'Ombre de Ton Chien i Els Gormandells. L'esdeveniment estava emmarcat en el Tingladu que organitzava Can Pistras, una de les novetats més encertades de la Festa Major '08, que enguany ha acabat de completar l'oferta lúdica d'aquests dies festius. Riba va venir acompanyat pels Muu, una de les seves bandes habituals, que es caracteritza pel seu so contundent i roquer. Així doncs, tots aquells que s'esperaven un format més folkloric o acústic, es van decebre una mica. Ara, ningú es pot queixar del repertori, ja que no van faltar clàssics com *Brian De Clown*, *Kithou*, *Ars Eròtica*, *Es fa llarg esperar* (cançó que va qualificar com la més optimista de la història), *Maria*, *Lluna Estimada* i les mítiques *L'Home Estàtic* i *Noia de Porcellana* ja als bisos, concedides tot i els pocs aplaudiments del públic i la poca veu que li quedava per cantar. Potser a

l'autor de *Dioptria* li comencen a fallar les forces per fer gires llargues i fer concerts de rock que demanin tanta energia, però si algú pot agafar-se llibertat total a dalt d'un escenari és ell.

Amb o sense veu, amb acústica o elèctrica, fent hip-hop, rock o cançó d'autor, l'actuació de Pau Riba va valer molt la pena. A més, és important citar alguns detalls com la cançó que va dedicar (sol amb guitarra espanyola) a una amiga seva malalta que ja no se'n sortirà; o el rap que va cantar al final de l'actuació, que serà inclòs al nou disc, apropiant-se d'un estil que fins i tot recordava als vilanovins The Movidas. Després d'una obra i una trajectòria com la seva, és més que digne que els 60 anys encara segueixi innovant i donant guerra a dalt dels escenaris. Només queda desitjar llarga vida al cantaire. Nosaltres seguirem esperant la seva tornada mentre busquem *papallones blaves* damunt la mar.